

D ů v o d y:

Žalobkyně napadá rozsudek odvolacího soudu jen co do nároku na vydání šatstva a obuvi. Hledíc na to, že žalobkyně ocenila hodnotu celého žalobního nároku na 11.000 K a odvolací soud ocenil předmět sporu stran bytového zařízení nábytku a kobereců částkou 10.400 K, činí hodnota nároku, o němž by měl odvolací soud rozhodovati, 600 K.

Soud první stolice žalobu v příčině tohoto nároku zamítl. Odvolací soud vyslovil, že se odvolání žalobkyně v tomto směru vyhovuje a rozsudek změňuje tak, že se žaloba zamítá jako předčasná pouze pro tentokráte.

Jestliže však soud první stolice žalobu zamítne vůbec a odvolací soud jen pro tentokráte, jest takový rozsudek odvolacího soudu pro žalobce rozsudkem potvrzujícím. Jestliže pak předmět sporu nepřevyšuje 7.000 K a odvolací soud neprohlásí v rozsudku dovolání za přípustné, nemá žalobce — na rozdíl od žalovaného (Sb. n. s. č. 797) — podle ustanovení § 502, odst. 3 c. ř. s. ve znění zák. č. 251/1934 a 314/1936 Sb. z. a n. práva k dovolání (Sb. n. s. č. 593).

Dovolání žalobkyně není proto přípustné.

Čís. 17259.*

I za účinnosti čl. V. č. 5 a 6 zák. č. 69/1935 Sb. z. a n. se zajištění dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti (dod. III. k nař. č. 143/1922 Sb. z. a n.) děje obdobně podle předpisů §§ 284 a dalších zák. o př. daních.

(Rozh. ze dne 8. září 1938, R I 886/38.)

Srov. rozh. č. 14616 Sb. n. s.

Soud první stolice povolil usnesením ze dne 28. března 1938 vymáhajícímu věřiteli zemskému inspektorátu pro zemské dávky v P. proti povinnému zajišťovací exekuci záznamem zástavního práva pro dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti ve výši 3.000 K s vedlejšími závazky 300 K ve vložkách č. pozemkové knihy v O. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh. D ů v o d y: Povinný si stěžuje na napadené usnesení proto, že vyměřovací úřad neuložil mu písemným, ihned proveditelným příkazem, aby dávku zajistil, když ona dávka jest ohrožena, a dále z toho důvodu, že takového ohrožení tu není. Stížnosti nelze upřít oprávnění. Podle § 284 zák. č. 76/1927 ve znění zák. č. 15/1937 Sb. z. a n. může vyměřovací úřad, je-li vybrání daně dosud nepředsané nebo nesplatné ohroženo, uložit poplatníkovi písemným ihned proveditelným příkazem, aby dávku zajistil. Že takový příkaz povinnému nebyl dosud doručen, vyplývá z návrhu vymáhajícího věřitele, že dávka

*) Pod č. 17259 až 17281 jsou uveřejněna rozhodnutí z roku 1938, ježto se tak nemohlo státi včas.

bude pravděpodobně proti nabyvateli, tudíž proti povinnému, vyměřena ve stejné výši jako proti zciziteli, takže dávka dosud předepsána nebyla a není ani splatná, a vyměřovací úřad měl tudíž povinnému dátí příkaz k zajištění. Avšak není tu ani druhé podmínky nutné k zajištění, totiž ohrožení dávky, neboť v zákoně č. 15/1937 Sb. z. a n. v připomínce k § 284, odst. 1, jsou výslovně uvedeny případy ohrožení, že se totiž poplatník hodlá vystěhovati, nebo že marnotratně hospodaří, nebo následkem předlužení hrozí ohlášení konkursu, nebo že jmění bude rozděleno. Vymáhající věřitel odůvodnil ohrožení tím, že z dopisu povinného vyplývá, že je předlužen. To však ještě není důkazem, že by povinnému hrozilo prohlášení konkursu, když není dokázáno, že by se proti němu vedly četné exekuce. Nejsou tedy splněny podmínky zajišťovací exekuce a bylo proto stížnosti jako odůvodněné vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V rozhodnutí č. 14616 Sb. n. s. vyslovil a obšírně odůvodnil nejvyšší soud, že se zajištění dávky z přírůstku hodnoty (dod. III k nař. č. 143/1922 Sb. z. a n.) děje obdobně podle předpisů §§ 284 a násl. zák. o př. d. Není příčiny od této zásady se odchýliti ani v souzeném případě. Doslov § 41, odst. 3, a § 44, odst. 3, zák. č. 329/1921 Sb. z. a n., novelisovaný čl. V č. 5 a 6 zák. 69/1935 Sb. z. a n., neposkytuje žádného základu k tomu, že v tomto směru měla nastati změna proti stavu předchozímu. To vyplývá ostatně i z důvodové zprávy k vládnímu návrhu k uvedené novele (tisk č. 2833). Je proto rozhodnutí rekursního soudu správné a vývodům dovolacího rekursu nepodařilo se je vyvrátiti.

Čís. 17260.

Konkursní výdaje (mimo útraty konkursního řízení), čítajíc v to i příspěvky k sociálnímu (pensijnímu) pojištění, jsou pohledávkami za podstatou ve smyslu § 49 č. 1 konk. ř. jen potud, pokud dospěly za konkursu, a nikoli také, když dospěly za předcházejícího vyrovnacího řízení, jež bylo po prohlášení konkursu zastaveno.

(Rozh. ze dne 15. září 1938, R I 863/38.)

K rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodané nemovitosti úpadcovy přihlásila Úřadovna B Všeobecného pensijního ústavu v P. pensijní příspěvky, jež se staly splatné po zahájení vyrovnacího řízení Kv 20/33, jež bylo dne 20. února 1933 zahájeno a dne 16. prosince 1933 zastaveno současně s prohlášením konkursu téhož dne pod K 47/33. Exekuční soud nepřikázal na ně nic v podstatě proto, že jde o příspěvky starší než tři léta, počítajíc zpět od udělení příklepu, a že tu proto není pro věcné ručení nemovitosti podkladu. Rekursní soud uložil exekučnímu soudu, aby po právní moci zrušujícího usne-